

kirkelige instanser indhentede udtalelser og den stedfundne offentlige debat tydeligt vist, at der inden for kirkelige kredse hersker stor og principiel uenighed om, hvor grænserne for rådighedsbeløbets anvendelse bør sættes. For så vidt kunne man sige, at spørgsmålet ikke er tilstrækkeligt afklaret til, at man bør betrede lovgivningsvejen, og det er da også grunden til, at man har tøvet med at fremsætte nærværende forslag.

Imidlertid synes det fremkomne at vise, at den herskende uenighed dybest set beror på divergerende kirkesyn. Når dette må erkendes at være tilfældet, er der næppe udsigt til, at der inden for en overskuelig tid vil kunne tilvejebringes en mere almindelig principiel enighed på dette område, og det skønnes da ikke rimeligt på ubestemt tid at udskyde en revision af bestemmelsen, når der dog er visse mindre udvidelser af anvendelsesområdet for beløbet, som der ikke er større uenighed om.

Formålet med den foreslåede ændrede affattelse af bestemmelsen, hvorefter der af rådighedsbeløbet kan ydes støtte til „foranstaltninger, som rådet skønner egnede til at fremme det kirkelige liv i sognet, pastoratet eller kommunen“, er da først og fremmest at tilvejebringe hjemmel for, at der administrativt kan åbnes mulighed for en videre anvendelse af rådighedsbeløbet end hidtil, alt efter hvad der til enhver tid må skønnes rimeligt og passende under hensyntagen til de før omtalte generelle forudsætninger for bestemmelsen. Det bemærkes i denne forbindelse, at det er anerkendt fra alle sider, at grænserne for beløbets anvendelse som hidtil må fastsættes administrativt, idet det ikke vil være muligt i loven nærmere at præcisere de opgaver, som menighedsrådene kan varetage eller støtte med bidrag af rådighedsbeløbet.

Ved gennemførelse af den foreslåede ændring vil der efter min mening være tilvejebragt en smidig ordning, der vil gøre det muligt for den kirkelige administration at „følge med tiden“ på dette område. Efter lovændringens gennemførelse må det påregnes, at der tid efter anden vil kunne blive spørgsmål om at rykke grænserne for beløbets anvendelse længere ud. Større spring i udviklingen bliver der næppe tale om, hvilket allerede de begrænsede midler, som der vil kunne være tale om at stille til rådighed på dette område, vil hindre. I øjeblikket er det særlig visse grene af præsternes virksomhed blandt unge og gamle m. fl., som man — i modsætning til den hidtil fulgte praksis — kunne tænke sig at henføre til de opgaver, som kan støttes af rådighedsbeløbet. Det vil dog fortsat være et grundprincip, at der ikke kan ydes bidrag af rådighedsbeløbet til foranstaltninger, hvortil der kan opnås tilskud andetsteds fra i henhold til bestående eller kommende tilskudsordninger. Jeg tænker herved særlig på loven af 6. juni d. å. om fritidsundervisning af voksne.

Da det efter de gjorte erfaringer må anses for upraktisk at have beløbsrammerne fastsat i selve loven, og da det ydermere under den